

Münih 2026: Batı'nın Fikri Maskelerinin Düşüşü ve Kapitalist İttifakların Yok Oluşu

1963 yılında Ewald-Heinrich von Kleist tarafından kurulan Münih Güvenlik Konferansı, başlangıçta “savunma devletleri toplantısı” olarak düzenlenmiş ve ilk stratejisi, İkinci Dünya Savaşı sonrası Soğuk Savaş döneminde Batılı müttefikler arasında askeri planları koordine etmek ve kapitalist devletlerin çıkarlarını korumak için özel bir platformun kurulmasını temsil etmekteydi. On yıllardır bu konferans, Batı fikirleri için küresel “stratejik pusula” görevi görmüştür. Ancak bu tür konferansların, İslam beldelerinin veya Orta Asya gibi bazılarının gerçek çıkarlarına asla hizmet etmediğini anlamamız önemlidir. Bilakis aksine Batı'nın hegemonyasını gizlemesine ve diğer halklar üzerinde kontrolünü dayatmasına izin veren bir mekanizma olmuştur.

2026 yılının Şubat ayında Bayerischer Hof otelde düzenlenen 62. Münih Konferansı, bu gerçeği her zamankinden daha net bir şekilde ortaya koymuştur. Bu yıl bu önlem, Batı'nın uzun yıllardır giydiği “barış sevgisi” maskesini çıkarmak ve zorla yeni bir dünya düzeni kurma ve başkaları pahasına iç çatışmaları çözme arzusunu açıkça ilan etmek için bir platform haline gelmiştir. ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio, tam da bu kürsüden, konferans tarihinde en keskin ve fikri itiraflar açısından en zengin konuşmalarından biri olarak kabul edilen bir konuşma yapmıştır. Nitekim Rubio, diplomatik nezaket örtüsünü tamamen çıkarmış ve “sonsuz barış ve uluslararası hukukun egemen olduğu” sahte hayallerle dünyayı aldatma döneminin sona erdiğini ve ulusal çıkarların küresel bir sistemle değiştirilmesi fikrinin kendini haklı çıkarmadığını ve bunun ciddi bir hata olduğunu açıkça itiraf etmiştir. Onun sözleri şöyledir: “İnsanlık tarihini görmezden gelerek ve uluslararası hukuk ile barışın her zaman galip geleceğini varsayarak bir hata yaptık ki bu, tehlikeli bir yanılsamadır.” Bu, Batı'nın, yıllardır diğer halkları boyun eğdirmek için kullandığı demokrasi ve insan hakları maskesini kendi elleriyle çıkarıp parçalaması olarak kabul edilmektedir.

Rubio, Avrupa'ya açıkça baskı uygulayarak Amerika'nın artık “zayıf müttefikler” için bir enerjiye sahip olmadığını, çünkü bunun Washington'u da zayıflatacağını söylemiştir. Ayrıca Amerika'nın “Düzenli Batı'nın çöküşünü” pasif bir gözlemci olarak izlemeyi önemsemediğini de açıklamıştır. Onun görüşüne göre, Batı medeniyeti iklim politikası ve kitlesel göç konusundaki körü körüne takıntısı nedeniyle çökmekte olup kurtuluşu sadece güce dayalı Amerikan liderliğini gerektirmektedir. Bu itiraf, Washington'un artık uluslararası kuralları veya müttefiklerinin çıkarlarını gözetmeyeceği, aksine kendi çıkarları doğrultusunda her türlü sert önlemi almaya hazır olacağı anlamına gelmektedir. Ancak buna tepki olarak, Avrupa Birliği Yüksek Temsilcisi Kaja Kallas, “Uyanık olan Avrupa, medeniyetin yok olması tehdidi altında değildir” diyerek ABD'nin yeni ulusal güvenlik stratejisine karşı çıkmıştır.

İran Dışişleri Bakanı Arakçi, Batı'nın bu iç çatışmalarını “Münih sirki” olarak nitelendirerek Avrupa Birliği'nin Orta Doğu'da jeopolitik bir ağırlığı olmadığını ve

bir “çevre” haline geldiğini (yani hiçbir şeyi çözemeyen ikincil bir güç haline geldiğini) açıkça ilan etmiştir. Arakçi'ye göre, Avrupa Birliği hiç ağırlığı olmayan bir hale gelmiştir. Nitekim bölgesel güçler, sunacak hiçbir şeyi olmayan “Avrupa üçlüsünden” daha etkili bir hale gelmiştir. Hatta Ukrayna Cumhurbaşkanı Volodomir Zelenski, Avrupa'nın barış görüşmeleri masasında olmamasını “büyük bir hata” olarak nitelendirmiştir. Onun görüşüne göre Putin Avrupa ile konuşmak istemiyor ve Washington buna izin veriyor. Bu da Avrupa'nın güvenlik sistemini tamamen yeniden inşa etmek zorunda olduğunu göstermektedir.

Bu küresel tartışmaların akabinde Özbekistan heyetinin katılımı acı bir gerçeği ortaya çıkarmıştır. Zira Özbekistan, uluslararası sahada dünyanın kaderini etkileyebilecek bir ülke olmamasına rağmen bu konferansa katılması, Batı'nın Orta Asya bölgesine olan stratejik ilgisini ve bölgedeki ülkelerin süper güçler arasındaki çatışmaların gölgesinde hayatta kalma çabalarını yansıtmaktadır. Dışişleri Bakanı Bahtiyar Saidov'un Orta Asya ülkelerinin, sorunların barışçıl çözümü için bir model sunduğu yönündeki açıklamaları, Rubio'nun “uluslararası hukuk bir yanılsamadır” şeklindeki tehditleri karşısında bu açıklamaların bir ağırlığının olmadığını ortaya koymaktadır. Bu katılım, eğer İslam beldeleri kendi bağımsız ideolojik projelerine sahip olmazlarsa, süper güçlerin stratejik oyunlarında sadece birer araç olarak kalmaya devam edecekleri anlamına gelmektedir.

Profesör Alexander Wolf'un analizine göre, 1989'daki “değişim rüzgârları” bir umut getirmiş olsa da, 2026'nın rüzgârları Batı'yı içeriden yıkmakta ve güvenlik alanındaki istikrarını sarsmaktadır. Münih'te yaptığı konuşmada “kaybedilen ve heba edilen liderlikten” bahseden Friedrich Merz, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından ortaya çıkan sistemin artık var olmadığını ve dünyanın “büyük güçler arasında şiddetli ve öngörülemez bir rekabet” aşamasına girdiğini kabul etmiştir. Ayrıca Avrupa'nın özgürlüğünün artık bilinen bir şey olmadığını da vurgulamıştır. Zira Almanya'nın savunma harcamalarını yüzde 5'e çıkarması ve Fransa Cumhurbaşkanı Macron'un Avrupa için yeni bir “nükleer şemsiye” oluşturma çabası, Batı'nın artık sadece “silah gücü” ile hayatta kalmaya çalıştığını göstermektedir. Danimarka Başbakanı Mette Frederiksen'in, ABD'nin Grönland üzerindeki tehditlerinin “kırmızı çizgi” oluşturduğu yönündeki açıklamaları, müttefikler arasındaki ilişkilerin ne kadar kötüleştiğini ortaya koymaktadır. Yani Trump'ın Grönland'ı zorla ele geçirme girişimi, müttefikler arasında tam bir güvensizliğe yol açmıştır.

Avrupa Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen, Avrupa için “karşılıklı savunma” ile ilgili 42(7) maddesini yeniden canlandırmanın zamanının geldiğini belirterek, Avrupa'yı 800 milyar Avroluk bir savunma programı geliştirmeye çağırmıştır. Bu ise Avrupa'nın, Amerika Birleşik Devletleri'ne olan stratejik bağımlılığından kurtulmak için yaptığı umutsuzca bir girişimdir.

İttifaklar Batı için her zaman ideolojik bir maske olmuştur; ancak onlar bugün tüm örtüleri çıkarmışlar ve bu ittifaklar, soğuk çıkarlar üzerine kurulu geçici anlaşmalara dönüşmüştür. Geçmişte Batı, jeopolitik hedeflerini “kutsal vaatler” ve “ortak değerler” sloganı altında sunuyordu. Ancak şimdi bu maskeler düşmüş ve ittifakların tamamen ticari ve pragmatik doğası ortaya çıkmıştır. Münih'te ortaya atılan fikirler, artık her bir ortağın sadece “Bizim için ne gibi faydalar

sağlayabilir?” kriterine göre değerlendirmede bulunacağı anlamına gelmektedir. Dolayısıyla çıkar sona erdiğinde, “kutsal söz” ifadesi otomatik olarak anlamını yitirmektedir. Bu durum, kapitalist ideolojinin temel zayıf noktasını ortaya çıkarmıştır; zira kapitalist ideoloji hiçbir zaman sabit bir ahlaki temele dayanmamış, aksine tamamen maddi kâr üzerine kurulmuştur. İttifaklar sisteminin daha önce bir koruma garantisi olarak propagandasının yapılmasına rağmen ancak bugün, güçlü devletlerin ortaklarını sömürgeleştirmek veya baskı uygulamak için bir araç olarak gerçek yüzünü ortaya koymaktadır. Ayrıca Profesör Wolf’un dediği gibi, “Nostalji, güvenlik politikasının kavramlarından biri değildir.” Avrupa şu anda “Amerika mutlak güçtür” şeklindeki acımasız bir mantıkla karşı karşıyadır.

İslami siyasi partinin kurucusu Şeyh Takiyyuddîn Nebhani’nin “İslam Nizamı” kitabında sunduğu ideolojik analiz perspektifinden bakıldığında, Rubio’nun güce olan güveni, Meretz’in sistemin sonunun geldiğini itiraf etmesi, Arakçi’nin “sirkten” bahsetmesi ve Avrupa’nın nükleer kargaşası, evet tüm bunlar, kapitalist sistemin krizinin farklı tezahürleridir. Zira bu kitapta, kapitalist ideolojinin insan fıtratına aykırı olduğu ve onun sadece maddi kazanca dayandığı kesin olarak kanıtlanmaktadır. Ayrıca Bugün Münih’te gördüğümüz gibi, kapitalizmde “güvenlik”, kendileri dışındaki başka herhangi bir tarafın haklarını görmezden gelmek ve kendi çıkarları için diğer ülkeleri sömürmek anlamına gelmektedir. Nitekim bazıları güç kullanarak hegemonyalarını korumaya çalışırken, diğerleri de Batı ideolojisinin iflasını ortaya koymaktadır.

Bugün dünyanın, her zamankinden daha fazla gerçek İslami ideolojiye ihtiyacı vardır; zira gerçek İslami ideoloji, insanlığı nefislerin kulluğundan ve güçlülerin diktatörlüğünden kurtaracak yaratıcının vahyine dayanmaktadır. Münih’te, kapitalizmin müttefiklerine yönelik güvensizliği gösterdiği ve yeni savaşlar ve nükleer maceralarla dünyayı parçaladığı bir zamanda gerçek kurtuluşun, sadece güçlü ve adil ilahi bir sistemde, yani İslam nizamında yattığı her zamankinden daha açık bir hale gelmiştir... Dolayısıyla Münih’teki bu karşılıklı suçlamalar ve itiraflar, batılın zayıflığının itirafına ve hakkın zaferinin yaklaştığına delalet etmektedir. Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur: **“يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اِنَّا جِاۤءُ بِالْحَقِّ وَرَهَقَ الْبَاطِلُ اِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوًّا”** **“Yine de ki: Hak geldi; batıl yıkılıp gitti. Zaten bâtil yıkılmaya mahkumdur.”** [İsra 81]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Selahaddin Özbeki